

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές-53

Ο Ηρακλής πήρε γράμμα από τον αδερφό του το Γιώργη. Έφταναν στην Αθήνα το Σάββατο με το τραίνο. Δεν το ανάφερε στην οικογένεια μέχρι τη στιγμή που ετοιμαζόταν να πάει να τους πάρει από το σταθμό. Ζήτησε να πάει μαζί του και η Νικολέτα. Ο Γιώργης κατέβηκε πρώτος από το τρένο κρατώντας δυο μεγάλα καλάθια και ένα ταγάρι στον ώμο. Από κοντά και η Γιώργαινα που περπατούσε με δυσκολία. Η Νικολέτα την αγκάλιασε κατασυγκινημένη. «Είσαι καλά, μάνα;» «Καλά 'μαι, παιδάκι μου, μου 'χει πέσει η μπάκα μου». Πήγαν κατευθείαν στις Νικολέτας το σπίτι. «Θείε, θα κοιμηθούν στο κρεβάτι κι εγώ στον καναπέ». «Θα πάω να δω τον καπετάνιο» είπε ο Γιώργης και έφυγε μαζί με τον Ηρακλή. Πήραν μαζί τους και το καλάθι που είχε στείλει η Σταυρούλα στη Μαρία και το Σωκράτη από το βαφτιστήρα τον Παντελή, καθώς και το ταγάρι που είχαν στείλει οι γονείς του Μηνά.

- Τι κάνει ο Παντελής μας; αναφώνησαν οι ανάδοχοι καθώς ο Γιώργης τους παράδινε το καλάθι.

- Μεγαλώνει και ήθελε να έρθει μαζί μας.

Η κυρα-Μαρίκα ντάντευε την Ελευθερία. Καλωσόρισε το συμπέθερο λέγοντας:

- Απ' εδώ η βαφτιστήρα του Λευτέρη η Ελευθερία και η κουμπάρα μας η κυρα-Ασπασία. Έλα, Ελευθερία μου, να δεις τα καλούδια από την Αρκαδία.

Η Μαρία με το Σωκράτη άνοιξαν το καλάθι και γέμισε το σπίτι ευωδιές. Πάνω-πάνω ήταν τα φρούτα, σταφύλια, αχλάδια και μήλα, έπειτα τα ζυμαρικά, χυλοπίτες, γλυκός και ξινός τραχανάς, μια μυτζήθρα, ένα μικρό κεφαλοτύρι που έμοιαζε σαν φεγγάρι, καρύδια, μύγδαλα, ρίγανη και στον πάτο πατάτες.

Την Κυριακή το μεσημέρι μαζεύτηκε η παρέα σε ειδική εστίαση για την υποδοχή του Γιώργη και της Γιώργαινας. Ο καπετάν Ροκάκης σήκωσε το ποτήρι και ευχήθηκε:

- Συμπέθερα, περαστικά σου. Εδώ στην Αθήνα έχουμε καλούς γιατρούς. Μάλιστα, τώρα έχουμε και την συμπαράσταση των συμμάχων. Είναι άριστοι οι γιατροί τους.

Σήκωσαν και οι άλλοι τα ποτήρια και της ευχήθηκαν περαστικά της. Τα ξανασήκωσαν και ευχήθηκαν καλή πρόοδο στους φοιτητές, το Σωκράτη, τη Μαρία και το Μηνά.

- Μηνά, ο πατέρας σου μου 'πε να τους γράψεις τι σπουδάζεις.

«Βεβαίως», είπε ο Μηνάς. Δεν τους είχε γράψει ότι μπήκε στη Σχολή Καλών Τε-

χνών για να μην τους στενοχωρήσει. Διψούσαν όλοι για νέα από το χωριό και ο Γιώργης δεν πρόφταινε να απαντήσει. - Όχι δεν ζούνε οι προβατίνες η μαυρομάτα με τη λάγια. Γέρασαν, τους πέσαν τα δόντια και δεν μπορούσαν να βοσκήσουν. Όμως έχουν αφήσει όμορφες κόρες κι εγγονές.

Η κουμπάρα μας η Στράταινα είναι καλά. Τώρα με τον πόλεμο δεν παίρνουμε γράμματα από την Αμερική και στενοχωριέται για τα παιδιά. Ο Νικήτας με τον Αριστείδη γαμπρίζουν. Δεν αποφασίζουν να παντρευτούν λόγω του πολέμου. Όπως γνωρίζετε, έχουν απολυθεί από το στρατό με απεριόριστη άδεια αλλά μπορεί να τους ανακαλέσουν ανά πάσα στιγμή.

Δυστυχώς, πέθανε ο παπα-Γιάννης. Τη θέση του την πήρε ο παπα-Μελέτιος. Ο παπα-Γιάννης είχε μια αδερφή παντρεμένη στη Γορτυνία. Έκανε πολλά σερνικά παιδιά και ο παπα-Μελέτιος είναι ο πρωτότοκος. Όταν ήταν μικρός ερχότανε στον μπάρμπα του συχνά και έμενε κοντά του για πολύ καιρό. Τον είχε σαν παιδί του ο παπα-Γιάννης. Μάλιστα, λέγεται, ότι ζήτησε να τον υιοθετήσει ο παπα-Γιάννης αλλά δεν δέχτηκε ο πατέρας του. Χειροτονήθηκε, απόκτησε οικογένεια και αποφάσισε να έρθει στο χωριό. Άφησε τη θέση του στον αδερφό του που έχει γίνει και κείνος παπάς. Το καταπληκτικό με τον παπα-Μελέτιο είναι που μοιάζει του παπα-Γιάννη. Έχει το ίδιο σουλούπι και σχεδόν τα ίδια χούγια.

Με αυτή την παλιοκατάσταση έχουμε πρόβλημα. Αποχτήσαμε και εμείς «επίστρατους». Είναι ένας εγγονός του Νυφισάκου κι ένας του Βούργια. Έφεραν και τους «επίστρατους» απ' την Τρίπολη. Έβγαλαν λόγο, έκαναν έρανο και μοίρασαν εικόνες του βασιλιά. Ο Μαστροπάν τον έσκιε κι είναι στα μαχαίρια. Εκεί-

νος έχει την εικόνα του Βενιζέλου.

- Ο παπάς τι λέει;

- Ευτυχώς ο παπάς είναι συνειστικός, καπετάνιε. Τους ορμηλεύει και κρατάει κάπως την ισορροπία. Τα ίδια γίνονται και στ' άλλα χωριά.

*

Ο Γιώργης έφυγε τη Δευτέρα πρωί-πρωί. Ήταν η εποχή του οργώματος στο χωριό. Την Τετάρτη πέρασε ο Πέτρος με το αυτοκίνητο της γαλλικής πρεσβείας και πήρε τη Νικολέτα με τη μάνα της. Πήγαιναν στο ναύσταθμο, στο προσωρινό νοσοκομείο των Αγγλογάλλων. Εκείνες τις ημέρες είχε έρθει για επίσκεψη ένας διακεκριμένος Άγγλος χειρουργός και δέχτηκε να δει τη Γιώργαινα. Ανέβηκαν στο πλοίο όπου τους υποδέχτηκαν οι νοσοκόμοι και τους οδήγησαν στο ιατρείο. Ο γιατρός της έκανε λεπτομερή εξέταση και ερωτήσεις. Χαμογέλασε όταν του είπαν ότι είχε κάνει δεκατέσσερα παιδιά αλλά είχε χάσει τα τρία στη γέννα. Τους συνέστησε ως καλύτερη λύση την εγχείρηση. Θα την έκανε ο ίδιος και η χειρουργημένη θα έπρεπε να μείνει στο νοσοκομείο για οχτώ μέρες. Έφυγε ο γιατρός και η Νικολέτα της εξηγούσε τι είπε. «Να κάνουμε αυτό που λέει. Δεν μπορώ να ζήσω άλλο με τούτο το βάσανο». Χάρηκε ο γιατρός όταν του είπαν την απόφασή της. Θαύμαζε το σφρίγος τούτης της πλιοκαμένης ξερακιανής χωρικής που είχε επιβιώσει αντίξοες συνθήκες. Θα την χειρουργούσε την επόμενη μέρα. Δεν είχε ξανακάνει τέτοια εγχείρηση. Είχε όμως μελετήσει την πρώτη υστερεκτομή που είχε κάνει ο Charles Clay το 1843 στο Μάντσεστερ. Του άρεσαν οι προκλήσεις. Ο Πέτρος έφυγε και η Νικολέτα έμεινε μαζί της.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Θαύμαζε το σφρίγος τούτης της πλιοκαμένης ξερακιανής χωρικής που είχε επιβιώσει αντίξοες συνθήκες. Θα την χειρουργούσε την επόμενη μέρα. Δεν είχε ξανακάνει τέτοια εγχείρηση. Είχε όμως μελετήσει την πρώτη υστερεκτομή που είχε κάνει ο Charles Clay το 1843 στο Μάντσεστερ.